

LBRIS

We know
books

Sandy Hall

**A LITTLE
SOMETHING DIFFERENT**

**O SUTĂ
DE CUVINTE**

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Oana Badea și Daniela Fudulu

forteen | 2020

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Anda Marin
DTP: Monica Birlodeanu, Ionela Dascăl
Design copertă: Thea Nicolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALL, SANDY

A little something different = O sută de cuvinte / Sandy Hall;
trad. din lb. engleză de Oana Badea și Daniela Fudulu. –
Ed. bilingvă. – București: Forteen, 2020
ISBN 978-606-94904-4-0

I. Badea, Oana (trad.)
II. Fudulu, Daniela (trad.)

821.111

A Little Something Different

Copyright © 2014 by Sandy Hall

Published by arrangement with Swoon Reads, an imprint of
Feiwel & Friends and Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

© Editura Forteen, 2020, pentru prezenta ediție

*To all those long-ago afternoons spent at the Hawthorne
Library with Mom, Aunt Jude, Matt, Vikki, and Sean*

*În amintirea tuturor după-amiezilor de demult, petrecute
la Hawthorne Library cu mama, mătușa Jude, Matt,
Vikki și Sean*

"I assume that there will be a lot of spoilers if you ever decide to take part one."

"I'll keep that in mind. What are you on your way to?"

"Creative writing."

"How did you get into an awesome upper-level course like creative writing?" I ask as we approach the steps to the English building.

She turns to walk backward for a second and swings right into a very cute guy.

"Oh my gosh," Lea squeaks as she kneels down to help him with his belongings. "I'm so sorry."

"S'okay," he says. He's cute, but super awkward as he tries like four different ways to pick up the books he dropped.

"You're sure?" Lea asks.

He nods but doesn't look at her.

"I just don't want to be late for class on the first day," she says, glancing at me and then back at him.

He settles on the ground and scoops things into his backpack.

He finally looks at her and sort of smiles.

"I'm fine."

"Okay, as long as you're okay," Lea says. "See you later, Mar."

I nod and walk toward my own classroom. I think I just got to witness my first collegiate meet cute. I'm sort of assuming meet cutes happen a lot here.

Inga (creative writing professor)

People always expect the first day of school to be crisp and autumnal when the reality is that it's all too often on the hottest freaking day of the year, and the sun burns with the heat of a thousand George Foreman grills.

I stand in front of my latest bunch of creative writing students and look around, trying not to sweat through my thinnest blouse. When I left the house this morning I asked Pam what she thought of my outfit and she said it was like "slutty Little House on the Prairie." I didn't know that was a thing, but I felt proud that I had achieved such a look without even trying.

— Îmi închipui că nu prea o să mai ai surprize, dacă plănuiești să mergi la un moment dat și la partea-ntâi.

— O să țin cont de dezavantajul ăsta. Tu ce-ai acum?

— Scriere creativă.

— Cum de-ai reușit să intri la un curs așa mișto și complicat ca ăsta? o întreb în timp ce ne-apropiem de treptele de la intrarea în corpul de anglistică.

Lea face câțiva pași cu spatele și se izbește de un tip super-drăguț.

— O, Doamne! chițâie Lea, aplecându-se să-l ajute cu lucrurile trântite pe jos. Îmi pare rău!

— Nu-i bai, zice el.

E drăguț, dar foarte stânjenit și parcă nu se poate hotărî cum să își ridice cărțile de pe jos.

— Ești sigur? îl întreabă Lea.

El aprobă cu un gest din cap, fără s-o privească.

— Pff, pur și simplu nu vreau să-ntârzii la cursuri din prima zi, continuă ea, aruncându-mi mai întâi mie o privire și-apoi și lui.

Tipul se-așază pe jos și începe să-și bage lucrurile în rucsac. Într-un sfârșit, se uită și la ea și, schițând un zâmbet, adaugă:

— Chiar sunt OK.

— OK, dacă zici că ești OK, zice Lea. Ne vedem mai încolo, Mar!

Aprob din cap și pornesc spre sala mea de curs. Cred că tocmai am asistat la o primă ciocnire romantică cu iz academic. M-aștept ca astfel de ciocniri să se întâmple destul de des pe-aici.

Inga (profesoara de scriere creativă)

Lumea se-așteaptă mereu ca prima zi de școală să fie răcoroasă și tomnatică și, când colo, de mult prea multe ori păcătoasa asta de zi e cea mai caniculară din tot anul, iar soarele dogorește cu puterea a o sută de grătare electrice.

Mă aflu în fața celui mai nou grup de studenți la scriere creativă și mă uit la ei, încercând să nu transpir prin bluză – cea mai subțire pe care o aveam în garderobă. Azi-dimineață, când am plecat de-acasă, am întreat-o pe Pam ce părere are despre ținuta mea, iar răspunsul ei a fost că arăt ca o variantă mai deocheată a fetei din *Căsuța din prerie*. Nu eram la curent cu trendul ăsta, dar m-am simțit mândră că reușisem o asemenea ținută fără să mi-o fi propus.

I hop up on the desk, making sure my Laura Ingalls miniskirt doesn't ride perilously high, and then lean over to check the time on my phone. I'll give them at least four more minutes. It's the first day of school, and even though they're mostly upperclassmen I doubt many of them have been into this far-reaching subbasement before. I swear, it's well below sea level. I would say the depths of hell, but the air conditioning just kicked in.

There are nineteen seats taken and twenty-seven kids on the roster. I can't help but hope that an odd number of them drop the class. I hate having an odd number of kids in creative writing; it throws everything off when we pair up.

The door opens and my TA comes in.

"Hey, Cole," I say.

"Hey, Inga. Where are we? Twenty thousand leagues under the sea?" he asks, gesturing around confusedly.

"You're telling me. I'm gonna have to leave a trail of Beer Nuts back to my office."

"Why Beer Nuts?"

"Because if I'm wasting food like that it's going to be something I'm not particularly fond of. I would never waste decent nuts."

The door opens again and student number twenty walks in. He's frazzled looking, out of breath, but when he sees us looking at him, he smiles shyly at Cole and me. He takes a seat on the side near the door, next to the angry-looking kid and a girl who looks younger – and more nervous – than the others. He makes blink-and-you'll-miss-it eye contact with the girl before they both blush and turn away.

I glance at the time again and clear my throat. This is the part I'm bad at. I've been teaching my own courses for ten years, but every semester I feel like I mess up my greeting. I always try to be way too cool. I'm thirty-six; what am I trying to prove?

"Hey, hey, hey!" I say, and inwardly groan. I've obviously watched too many reruns of *Fat Albert* in my life. "Let's get this started," I add, clapping my hands.

Mă salt pe catedră, asigurându-mă totodată că fusta mini inspirată din cărțile Laurei Ingalls nu mi se ridică prea mult, iar apoi mă aplec să verific ceasul de la telefon – îi mai las măcar patru minute. E prima zi de școală și, cu toate că cei mai mulți sunt studenți în ani mai mari, mă îndoiesc că au apucat să ajungă vreodată în acest sub-subsol de la dracu-n praznic. E mult sub nivelul mării, jur. Aș putea chiar să spun că suntem în străfundurile iadului, dacă n-ar fi pornit adineauri aerul condiționat.

Sunt ocupate nouăsprezece scaune, iar pe lista de înscriși am douăzeci și șapte de copii. Nu pot să m-abțin să nu-mi doresc ca un număr impar dintre ei să renunțe la curs. Detest să am un număr impar de studenți la cursul ăsta – îmi dă totul peste cap când trebuie să formez perechi.

Se deschide ușa și intră asistentul meu.

— Salut, Cole!

— Bună, Inga! Unde naiba suntem? La douăzeci de mii de leghe sub mări? mă întreabă el, făcând un gest nedumerit în jur.

— Pe mine mă-ntrebi? O să trebuiască să las o dâră de alune glazurate până la birou.

— De ce alune glazurate?

— Fiindcă, dacă tot e vorba să stric mâncarea, măcar să fie ceva după care nu mă omor. N-aș irosi niciodată niște alune ca lumea.

Ușa se mai deschide o dată și-și face apariția studentul cu numărul douăzeci. Pare stors și de-abia mai respiră, dar când vede că eu și Cole ne uităm la el, zâmbește timid. Se așază pe rândul dinspre ușă, lângă puștiul negru de furie și lângă o fată care pare mai mică – și mai emoționată – decât restul. Pentru o frântură de secundă, privirea lui o întâlnește pe a fetei, după care se înroșesc amândoi și se uită în altă parte.

Mai arunc un ochi la ceas și-mi dreg glasul. Asta-i partea la care sunt varză. Sunt profesor de zece ani, dar în fiecare semestru simt că fac terci mesajul de bun venit. De fiecare dată încerc să mă dau prea cool. Am treizeci și șase de ani – ce-oi mai încerca să demonstrez?

— Hei, hei, hei! zic și imediat îmi vine să-mi trag palme (se vede că m-am uitat de prea multe ori la *Fat Albert*¹). Să începem! adaug, bătând din palme.

¹ *Fat Albert and the Cosby Kids* este un serial american de animație care a rulat între 1972 și 1985 (n. red.).

At least I omitted the word "party" from that sentence this semester. One year I said, "Let's get this party started!" and then ended up on a tangent about how writing can be a party, it can be fun, but there are no kegs involved and limited opportunities to dance.

The students all look up at me attentively, aside from the angry kid. He scratches his ear and rolls his eyes. Guess he's not a *Fat Albert* fan.

"I'm Inga Myerson, and this is Cole . . . my TA."

I blank on his last name and mouth "sorry" to him. He shrugs and smiles.

"And in case you've trudged into the depths of Narnia by mistake, this is creative writing."

I fall into my usual creative writing spiel and pass out syllabi while I chat. I put it on autopilot and try to pick out the two students who I want to see get together this semester. I have a weird knack for this. It all started when I was a TA for my favorite professor back in grad school. She said she liked to think about the students as stories and enjoyed writing one in her head as class unfolded. I took it one step further and made it a romance.

There were a couple of boys I picked in a seminar in the late nineties who are now happily married with two kids of their own. They're my most successful pairing, but pretty much every semester I see the couples at least get to the point of in-class flirtation.

"I'm going to take attendance, because I like to get everyone's name right eventually. We're going to have to get to know each other in this class, so I hope everyone is comfortable with that idea. There's no way to become writers together without knowing each other at least a little."

The angry kid's name is Victor. I'll remember that.

The nervous-looking girl is Azalea, though she quickly amends it to "Just Lea is fine." She seems less nervous after that.

The last kid who walked in is Gabe. He's got a quietness about him that I like. He has the kind of posture that makes me want to tell him to stand up straight, but I'm sure he has a mother who likes to tell him just that every time she sees him.

There's a girl named Hillary who is everything you imagine a Hillary to be. At least everything I imagined a Hillary to be before

Semestrul ăsta, cel puțin am lăsat deoparte cuvântul „petrecere“. Într-un an, am zis „Să începă petrecerea!“ și-am sfârșit bătând câmpii despre cum scrisul seamănă cu o petrecere, fiindcă-i distractiv, dar n-avem butoaie de bere și nici prea mari șanse să dansăm.

Toți se uită la mine cu atenție, cu excepția puștiului nervos, care-și scarpină urechea și-și dă ochii peste cap. S-ar zice că nu prea-i fan *Fat Albert*.

— Eu sunt Inga Myerson, iar el e Cole... asistentul meu.

Am uitat numele lui de familie și-i șoptesc „Scuze“. Cole ridică din umeri și-mi zâmbește.

— Și, în caz c-ați ajuns din greșeală în străfundurile Narniei, v-anunț că ăsta-i cursul de scriere creativă.

Îmi intru repede în mână și-mi țin discursul obișnuit în timp ce împart programa de curs. Trec pălăvrăgeala pe pilot automat, ca să încerc să-i reperez pe cei doi studenți pe care vreau să-i văd cuplându-se semestrul ăsta. Am un talent dubios la asta. Totul a-nceput la master, când eram eu însămi asistenta profesoarei mele preferate. Îmi spunea că-i place să vadă în studenți povești și că o încântă ca, pe măsură ce se desfășoară orele de curs, să țeasă în minte o istorioară despre ei. Eu am dus lucrurile un pic mai departe și-am făcut din poveste o idilă.

La sfârșitul anilor '90, am avut la un seminar niște băieți care-s acum bine mersi, căsătoriți și au și doi copii. Ei sunt cea mai reușită pereche a mea, dar cam în fiecare semestru văd cuplurile ajungând cel puțin până-n punctul în care flirtează la curs.

— O să fac prezența, fiindcă țin ca, mai devreme sau mai târziu, să-nvăț cum vă cheamă pe toți. La acest curs, vom fi nevoiți să ne cunoaștem unul pe altul, așa că nu pot decât să sper că sunteți împăcați cu ideea asta. N-avem cum să devenim scriitori împreună dacă nu ne cunoaștem unii pe alții măcar un pic.

Numele puștiului supărat e Victor – pe el o să-l rețin.

Fata emoționată e Azalea, deși m-a corectat imediat, spunând „Doar Lea, vă rog“. Acum, după ce-a zis asta, pare mai relaxată.

Ultimul puști care a intrat în clasă e Gabe. Pare așezat, lucru care-mi place. Are genul de postură care mă face să vreau să-i atrag atenția să-și îndrepte spatele, dar sunt convinsă că are o mamă care, de fiecare dată când îl vede, fix cu asta-l bate la cap.

Mai e o fată pe nume Hillary, care este întruchiparea perfectă a numelui ei. Sau cel puțin așa-mi imaginasem eu o Hillary înainte

Hillary Clinton came on the scene and smashed all of my previous Hillary prejudices, like hair tossing and talking like a Valley girl. This girl is setting that movement back twenty years.

There are other kids, obviously, but these four stick out more than the rest. When I finish taking roll, I jump back into my spiel.

“I’ve got a theory,” I say.

“That it’s a demon,” Lea says, so quietly I almost miss it, and I probably would have, but she slaps a surprised hand in front of her mouth. I see Gabe turn to her and smile.

“A dancing demon?” he says quietly.

And then in my finest Rupert Giles impression of all time I say, “No, something isn’t right there.”

No one else seems to get the joke, but it’s in that moment that I know my couple of the semester is going to be Gabe and Lea.

The quick eye contact they shared was good, but the fact that they both picked up on my inadvertent *Buffy the Vampire Slayer* reference makes me feel like they must be kindred spirits. Also it makes me happy to realize that kids these days still watch *Buffy*.

Now I have to figure out a way to orchestrate this relationship.

I hope Cole’s into it. I’ve had TAs in the past who were wet blankets about my little game. I look over at him and he chooses that moment to give me jazz hands and I know we’re going to be on the same wavelength.

Bench (on the green)

I’m the oldest bench on this green and I get no respect.

I’d like to say there are worthwhile things about the job. And maybe sometimes there are. Sometimes you get a really perfect butt; however, all rear ends are not created equal.

The one currently seated upon me is the kind I appreciate; it’s the kind of behind that I would invite back time and again, if I had the ability to speak. And the best part is that it seems to be attached to a person who wants nothing more than to sit. No chatting, no moving around, no graffiti or gum. I could get used to this.

“Gabe,” a voice says, sitting next to him.

ca Hillary Clinton să devină figură publică și să-mi demoleze toate prejudecățile despre tipele cu numele ăsta – cum ar fi gestul cu care-și dau părul pe spate sau accentul de pițipoancă. Fata asta dă timpul înapoi cu douăzeci de ani.

Mai sunt, evident, și ceilalți copii, dar ăștia patru sar în ochi mai mult decât restul. După ce termin de făcut prezența, îmi reiau discursul.

— Am o teorie, zic eu.

— Cum c-ar fi un demon, spune Lea, atât de-ncet, că de-abia am auzit-o.

Și probabil c-aș fi ratat-o dacă nu și-ar fi dus, surprinsă, mâna la gură. Îl văd pe Gabe întorcându-se spre ea și zâmbindu-i.

— Un demon care dansează? întrebă el încetișor.

Imitându-l magistral pe Rupert Giles, mă bag și eu în vorbă:

— Nu, ceva aici nu-mi miroase bine.

Nimeni altcineva nu pare să se fi prins de glumă, însă-n clipa asta sunt convinsă că perechea semestrului vor fi Gabe și Lea.

A fost bun și schimbul de priviri de la începutul orei, însă faptul că amândoi s-au prins de referința pur accidentală pe care-am făcut-o la *Buffy, spaima vampirilor* mă face să simt că sunt din același film. Pe deasupra, mă bucur să văd că tinerii din ziua de azi încă se mai uită la *Buffy*.

Acum nu trebuie decât să găsec o cale de a face această relație să se înfiripe.

Sper c-o să se implice și Cole. În trecut, am avut asistenți care nu-mi împărtășeau deloc entuziasmul pentru joculețul ăsta. Arunc o privire spre el și fix atunci Cole scutură din mâini entuziasmat. E clar, o să fim pe-aceiași lungime de undă.

Banca (de pe gazon)

Sunt cea mai bătrână bancă de pe gazonul ăsta și nu primesc niciun dram de considerație.

Mi-ar plăcea să spun că sunt lucruri la meseria mea care fac să merite efortul. Câteodată, poate chiar sunt. Câteodată, am parte de-un fund absolut perfect; totuși, nu toate dosurile sunt la fel.

Cel așezat în clipa de față pe mine este din categoria celor pe care le apreciez: genul de fund pe care, dacă aș putea să vorbesc, l-aș invita să revină oricând. Și partea cea mai bună e că pare să aparțină cuiva care nu vrea nimic altceva decât să stea. Fără flecăreală, fără fâțâială, fără graffiti sau gumă de mestecat. Mai că m-aș putea învăța cu-așa răsfăț.

— Gabe, se aude vocea cuiva care se așază lângă el.

I'm not a big fan of this tuchus. It's ruining the quiet time I was enjoying.

"Sam," the good butt owner says.

"Did you notice that you're sitting like a millimeter away from bird shit?"

"Is there a reason you're here?"

"No. Mom gave me money to buy you lunch on the first day. She was worried about you not eating enough."

"Why would Mom worry about that?"

I imagine there's a meaningful look here and that seems like just enough to make the best butt I've ever known stand up and walk away.

Sam (Gabe's brother)

"So, how's your first day back going?" I ask.

He shrugs. My brother has never been much of a talker but in the past nine months he's practically become mute.

"No, seriously, you have to tell me something to tell Mom, or else she's not going to believe me that I took you out for lunch. She's gonna think I kept the money to buy a keg or something."

"Take a picture of me eating," he mutters.

"Or you can tell me something about your day."

I pull on his arm to get him to stop and actually look at me.

"As your older brother, it is well within my rights to force you to talk."

He sighs.

"Fine, tell her that I'm more tired than I expected, but that's what happens when you sit on the couch for nine months. But everything else is going really, really well."

"You're tired?"

I prod. Gabe is not a sharer. Gabe is a holder-inner. A holder-inner who is punching me in the arm.

"Ow!"

"Why can't she ask me herself?"

"Because she thinks you lie to her."

"Whatever. Why are we still talking about this?"

As we're about to turn off the green, a girl sitting on a bench

Nu mă-nnebunesc după poponeața asta. Îmi strică momentul de liniște.

— Sam, zice posesorul fundului de calitate.

— Ai văzut că te-ai așezat, gen, la un milimetru de niște găinaț?

— Vrei ceva, de-ai venit încoa?

— Nu. Mi-a dat mama bani să-ți iau de mâncare în prima zi. Își făcea griji că n-o să mănânci destul.

— De ce și-ar face griji în privința asta?

Acum bănuiesc că are loc un schimb de priviri semnificative și cu ele, gata, s-a umplut paharul: cel mai grozav fund pe care l-am întâlnit vreodată se ridică și pleacă.

Sam (fratele lui Gabe)

— Și? Cum e prima ta zi înapoi la școală? întreb eu.

Ridică din umeri. Frate-meu n-a fost niciodată din cale-afară de vorbăreț, dar în ultimele nouă luni a amuțit aproape de tot.

— Pe bune acum, tre' să-mi zici ceva ca să am ce-i povesti mamei, altfel n-o să mă creadă c-am mâncat împreună. O să-și închipuie c-am păstrat banii să-mi cumpăr un butoi de bere sau ceva.

— Fă-mi o poză în timp ce mănânc, mormăie el.

— Saaaau... ai putea să-mi spui cum ți-a mers azi.

Îl trag de braț ca să-l fac să se oprească din mers și să se uite pe bune în ochii mei.

— Sunt fratele tău mai mare și-am tot dreptul din lume să te-oblig să vorbești.

Oftează.

— Bine, spune-i că sunt mai obosit decât m-aș fi așteptat, da' asta se-ntâmplă când zaci pe canapea nouă luni de zile. În rest, totul merge foarte, foarte bine.

— Te simți obosit? insist eu.

Gabe nu-i genul care să-ți spună ce simte. Gabe e genul care ține în el. Dar care-acum nu mai ține-n el și mă pocnește-n braț.

— Au!

— De ce nu mă-ntreabă ea?

— Crede c-o minți, de-aia.

— Mă rog. Nici nu știu ce e atâta de vorbit despre asta!

Chiar când ne pregătim să ieșim de pe gazon, o fată care stă pe o bancă

waves at Gabe and me. Mostly at Gabe, I'd imagine, because I've never seen her before in my life.

He waves back, so I guess it was meant for him.

"Who's that?"

"Just some girl," he says.

"We should invite her to lunch! She's not doing anything."

I turn back toward her and he grabs for my backpack to haul me around.

"No we will not."

"You're never gonna get a girl if you ignore them."

"I didn't ignore her."

"I think she's talking to that squirrel."

"She's . . . quirky."

"How do you know her?"

"She's in my creative writing class."

"Oh. Excellent. How was that class?"

He smiles at that. "It was good actually. Aside from the fact that I was almost late because I had no idea there were two levels of basement in the English building."

"Oh, subbasement classes. Yeah, I've been there. They're in many fables, but few have experienced them. I heard there's a clan of mermaids who live in one of the bathrooms."

I'm surprised when Gabe laughs out loud at that. It's really not a great joke to begin with and he hasn't been a big laugh-out-louder recently. He just hasn't been Gabe. I've tried to explain that to our mom, but I don't think she gets it. I think she assumes there's more she could or should be doing, but the secret is that there isn't. This is something Gabe needs to deal with in his own way.

"Anyway, the professor seems cool and the other kids seem okay. It might not be so bad."

As we approach the diner, I want to get one last sentiment out, even though I know he's going to sort of hate me for it.

"You're allowed to talk about it, you know."

He rolls his eyes. "I promise I know."

ne face cu mâna. Cred că de fapt mai mult lui Gabe, pentru că mie unuia mi-e complet necunoscută.

Îi face și el cu mâna, așa că mă lămuresc că pentru el era salutul.

— Cine-i?

— O fată.

— Ar trebui s-o invităm cu noi la masă! Văd că nu face nimic, propun eu, întorcându-mă spre ea, dar frate-meu mă înșfacă de rucsac și mă trage înapoi.

— Exclus.

— N-o să-ți faci niciodată o gagică dacă nu le bagi în seamă.

— Nu-i adevărat că n-am băgat-o în seamă.

— Mi se pare că vorbește cu o veveriță.

— E... ciudățică.

— De unde-o știi?

— E la cursul meu de scriere creativă.

— A, super! Cum a fost cursul?

— A fost chiar mișto, zâmbește el. Dacă nu pun la socoteală că era să întârzi, pentru că habar n-aveam că există două nivele de subsol în corpul de anglistică.

— Aaa, sălile de la sub-subsol. Daa, am fost și eu pe-acolo. Circulă multe povești cu ele, dar puțini au apucat să le vadă cu ochii lor. Am auzit că într-una din băi trăiește un clan de sirene.

Mă mir să-l aud pe Gabe râzând în hohote la replica mea. În primul rând, nu-i cine știe ce glumă, și-apoi, în ultima vreme, nu prea s-a rupt cu râsul. Pur și simplu n-a fost în apele lui... Am tot încercat să-i explic și mamei, dar nu cred că-nțelege. Probabil crede c-ar trebui sau c-ar putea să facă mai mult decât face deja, dar șmecheria e că nu-i nimic de făcut. Asta-i o chestie cu care Gabe trebuie să se descurce în felul lui.

— Oricum, profa mi se pare de treabă, iar ceilalți studenți sunt OK. S-ar putea să nu fie chiar groaznic.

În timp ce ne apropiem de restaurant, vreau să mai storc o ultimă mărturisire de la el, deși-s sigur c-o să mă cam deteste pentru asta.

— Să știi că ai voie să-ți verși sufletul.

— Jur că știu, răspunde el, dându-și ochii peste cap.

I notice the girl eating peanuts. I love nuts.

Nuts, nuts, nuts.

Acorns!

I hop across the grass, trying to be as cute as possible, hoping that maybe if I'm lucky she'll drop one. And her loss will be my gain.

She sees me and smiles.

I'm in! Hooray!

She purposefully drops a peanut on the ground and I eat it up.

Then she drops one on the bench next to her.

Is this a trap?

I take my time eating the first one, watching her, trying to see if she has a net or a cage or a brown bag that she's going to capture me with.

I decide it's all clear, so I hop up on the bench.

She watches two boys walking away across the lawn.

"Do you think they're brothers?" she asks. "They have the same eyes, and maybe the same nose; it's hard to see from here."

I sit up straight. She's talking to me. No one ever talks to me.

Oh, how I wish I knew human and could answer her.

Instead I nibble on my peanut.

Victor (creative writing classmate)

I hate everything about this stupid class. We're only a week into the semester and it's already the bane of my existence.

I hate the professor's dumb jokes, I hate the location, I hate the other people in it. In particular, these two idiots who insist on sitting near me every freaking class make me want to stab my own eyes out with my mechanical pencil.

I take a couple of deep breaths. I need to calm down. I need to make it through this semester. This was the only lit class that fit in my schedule; I need it to graduate. I do not want to worry about taking a lit class next semester when I want to be concentrating on my kickass internship.

But seriously, I thought the people in my own major were awful

Veverița!

Îmi atrage atenția fata care mănâncă alune. Ador alunele.

Alune, alune, aluneeee.

Ghindeee!

Țopăi pe iarbă și încerc să fiu cât de dulce pot. Dacă am noroc, poate scapă vreuna. Și pierderea ei o să fie câștigul meu.

Mă observă și-mi zâmbește.

Sunt pe felie! Uraaa!

Scapă intenționat o alună pe jos și o ronțai cât ai clipi.

Apoi mai lasă una lângă ea, pe bancă.

Oare-i o capcană?

Mă lungesc mai mult la prima alună, timp în care o urmăresc cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă are vreo plasă, o cușcă sau o pungă de hârtie în care plănuieste să mă-nhațe.

Mă lămuresc că nu-i niciun pericol, așa că țopăi pe bancă.

Fata se uită după doi băieți care se îndepărtează pe gazon.

— Crezi că-s frați? mă-ntreabă ea. Au ochii la fel și mi se pare că și nasul seamănă. E greu să-ți dai seama de-aici.

Ridic capul. Cu mine vorbea. Oamenii nu vorbesc niciodată cu mine.

Ah, cât aș vrea să vorbesc limba oamenilor, ca să-i pot răspunde!

În lipsă de altceva, molfăi la alună.

Victor (coleg la cursul de scriere creativă)

Urăsc tot ce-are legătură cu ora asta tâmpită. N-am început semestrul decât de-o săptămână și-i deja blestemul vieții mele.

Urăsc glumele stupide ale profei, urăsc locu-n care se ține cursul, îi urăsc pe cei care s-au înscris. Dintre toți, idioții ăștia doi care țin morțiș să se-așeze lângă mine la fiecare nenorocită de oră mă fac să vreau să-mi infig creionul mecanic în găvanele ochilor.

Inspir adânc de câteva ori. Trebuie să mă calmez. Trebuie să trec cumva de semestrul ăsta. ăsta-i singurul curs de literatură care se potrivea cu programul meu – și am nevoie de el ca să termin facultatea. Nu vreau să-mi bat capul cu un curs de literatură semestrul viitor, când vreau să mă concentrez exclusiv asupra *internship*-ului belea pe care-am reușit să-l obțin.

Da' pe bune! Credeam că ăștia de la specializarea mea sunt groaznici